

Arrest

nr. 203 998 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 1 januari 1991 geboren te zijn te Ali Gidir, de Eritrese nationaliteit te bezitten en van Tigrinya-etnie te zijn. Uw vader overleed van voor uw geboorte en uw moeder vertrok toen u drie jaar oud was naar Soedan, omdat er geen onafhankelijkheid was, uw vader overleed en er droogte was. U bleef achter bij uw grootmoeder B.H.T. in Ali Gidir. U ging nooit naar school, omdat u de enige was die voor uw grootmoeder kon zorgen. U ging alle dagen naar de markt van Ali Gidir om tomaten te verkopen. In 1999 keerde uw moeder terug naar Ali Gidir, omdat ze ziek was. In datzelfde jaar overleed ze. In 2010 ontving u een brief om uw nationale dienst aan te vatten, wat u niet deed. Sinds uw 17 – 18 jaar gaven uw grootmoeder B.H.T. en haar familie steeds aan dat ze u zouden uithuwelijken.

U wilde niet met een onbekende huwen en u besloot dat het beter was Eritrea te verlaten. In april 2011 verliet u Eritrea illegaal. Het was uw oma B.H.T. die uw reis naar Soedan achteraf betaalde. Op 30 mei 2013 huwde u te Arkewit – Soedan met uw echtgenoot K.K.T.. In 2014 verdween uw man te Soedan en sindsdien heeft u geen nieuws van hem. U werkte ondertussen voort in huizen van verschillende Soedanese families. Er was geen vrijheid, je moest je steeds bedekken en omdat je geen onderwijs genoot, werd je te weinig betaald. Mensen zegden dat het beter was in Egypte en in april 2016 verliet u Soedan en reisde u naar Egypte. Drie maanden later reisde u verder naar Italië. Acht maanden later reisde u in het kader van relocatie verder naar België, waar u op 9 maart 2017 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en Eritrea illegaal te hebben verlaten, omdat de familie van uw grootmoeder u onder druk zette om te huwen met iemand van hun keuze en u verklaarde niet naar Eritrea te willen terugkeren, omdat u problemen zal kennen daar u illegaal het land verliet en men u zal dwingen uw militaire dienstplicht aan te vatten, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, geenszins geloofwaardig, noch aannemelijk bevonden worden.

Vooreerst slaagt u er via uw verklaringen tijdens het gehoor niet in uw beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit aannemelijk te maken, daar u niet aannemelijk maakt dat u ooit in Eritrea, meer bepaald in het dorp Ali Gidir, verbleven zou hebben.

U verklaarde dat u van bij uw geboorte (1/1/1991) tot uw vertrek (april 2011), dus tot de leeftijd van 20 jaar, in Ali Gidir woonde (gehoor CGVS, p.26). Verder gaf u aan dat u in Ali Gidir elke dag tomaten verkocht op de markt.

Echter, toen u gevraagd werd de weg van uw huis naar de markt uit te leggen, gaf u aan het vergeten te zijn (gehoor CGVS, p.30-31). Toen u gevraagd werd naar vrienden die u had in uw dorp, gaf u aan er één te hebben. Wanneer gevraagd werd wat jullie samen deden, gaf u ontwijkend aan dat ze koffie en thee verkocht en u thee. Toen u gevraagd werd of u geen vrije tijd met uw vriendin spendeerde, gaf u aan dat u geen vrije tijd had (gehoor CGVS, p.31). Toen u gevraagd werd vrijuit te vertellen over uw dorp Ali Gidir, kwam u niet verder dan te zeggen dat er boerderijen zijn, het een klein dorp is en het een dagelijkse markt heeft. Toen u gevraagd werd meer te vertellen, gaf u aan dat ‘het veel dingen heeft’. Toen de vraag nogmaals gesteld werd, gaf u aan dat er een school is (Bet Timerte), water van de kraan is en een magazijn waar benzine en sorgum verkocht wordt (gehoor CGVS, p.29). Toen de dossierbehandelaar doorvroeg op uw vage verklaringen en wou weten wie de eigenaar was van het door u genoemde magazijn, ontweek u de vraag door te stellen dat soldaten het bewaakten. Toen gevraagd werd van welke eenheid de soldaten waren, gaf u aan het niet te weten. Evenmin wist u waar de basis van deze soldaten was (gehoor CGVS, p.29-30). Toen u gevraagd werd of er fabrieken in of nabij Ali Gidir zijn, gaf u aan van niet, maar er misschien kwamen na uw vertrek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er in Ali Gidir een grote werkplaats en winkel voor landbouwmachines gebouwd werd en dat tijdens het grensconflict met Ethiopië (1998 – 2000) op de muren van de bijna totaal vernielde ‘Ali Gidir Cotton Factory’ graffiti slogans tegen het Eritrese regime stonden en de fabriek zelf gedynamiteerd werd en in brand gestoken werd, net als de opslagplaatsen voor katoen. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan niets te weten van een ruïne van een fabriek en u had er ook geen idee van wat voor fabriek er in Ali Gidir geweest zou zijn (gehoor CGVS, p.30). Toen u verder gevraagd werd of u reeds van ‘Blata’ gehoord had, vroeg u zich af of dat de naam van een persoon of een plaats is (gehoor CGVS, p.30). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er in Ali Gidir een aantal ‘Blatas’ zijn, een Eritrese / Ethiopische aristocratische titel, die gebruikt wordt voor een bijzonder systeem van landgebruik en supervisie van de plantages dat in Ali Gidir toegepast wordt. Later noemde u een ziekenhuis en een hotel te Ali Gidir. Toen u gevraagd werd om de buitenkant van het hotel te beschrijven, kwam u niet verder dan te zeggen dat het ‘mooi’ is. Toen u gevraagd werd om meer details te geven, gaf u aan dat er stoelen buiten staan en het groot is, maar u de rest vergeten bent (gehoor CGVS, p.31). Toen u gevraagd wat ‘Gash’ is, gaf u aan dat het een plaats met boerderijen is. Toen u gevraagd werd of ‘Gash’ nog iets anders is, gaf u aan van niet. Toen u er op gewezen werd dat de Gash een tijdelijke (seizoensgebonden) rivier is, vroeg u zich af wat een rivier (ruba in Tigrinya) is. Toen u gevraagd werd wanneer er water in de rivier staat, gaf u aan dat de rivier water vergaard in de zomer en in de winter stroomt.

Toen gevraagd werd in welke maanden de rivier stroomt, herhaalde u dat de rivier in de winter stroomt en u gaf aan dat dit van de tweede tot de vierde maand is. Verder gaf u aan dat de Gash richting het hoogland van zoba Debub stroomt (gehoor CGVS, p.24-25). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de bron van de Gash rivier in het Eritrees / Ethiopisch plateau ligt en uitmondt in de vlakke delta in het oosten van Soedan. De rivier is een seizoensgebonden rivier die voorkomt in de periode juni tot oktober.

Uit bovenstaande blijkt dat u slechts over een erg oppervlakkige kennis betreffende uw dorp Ali Gidir beschikt en geen antwoord kan geven of foutieve antwoorden geeft wanneer de dossierbehandelaar doorvraagt over belangrijke aspecten betreffende uw beweerde dorp van afkomst, Ali Gidir.

U gaf verder aan dat het laatste conflict te Ali Gidir in 2000 plaatsvond. Toen u gevraagd werd wanneer dit conflict begon, gaf u aan dat het in 1998 begon. Toen u erop gewezen werd dat uw moeder dus in het midden van het conflict (1999) naar Ali Gidir kwam omdat ze ziek was en verzorging nodig had, gaf u aan dat dit zo was, wat eigenaardig is, daar men logischer wijze niet verwacht dat iemand naar oorlogsgebied gaat om verzorging te krijgen (gehoor CGVS, p.16). U gaf aan dat ze naar het Ali Gidir Healt Center ging en ook naar het ziekenhuis van Tessenei, 9 kilometer verderop gelegen, maar u had er geen idee van welk ziekenhuis dat was, omdat u nooit in Tessenei was (gehoor CGVS, p.16).

Toen u gevraagd werd waar u was tijdens de oorlog die duurde van 1998 tot 2000 gaf u aan dat u in uw dorp Ali Gidir was. Toen u gevraagd werd deze periode te beschrijven, gaf u aan het niet zo goed meer te weten. U gaf vaag aan dat het niet goed was, mensen hun huis niet konden verlaten en vliegtuigen bombardeerden. Toen u gevraagd werd om er meer over te vertellen, gaf u aan dat u jong was en niet veel meer weet. U herhaalde dat u nooit Ali Gidir verliet in deze periode. Toen u gevraagd werd of anderen het dorp wel verlieten, vroeg u zich af of met de vraag bedoeld werd of ze naar een ander land gingen.

Toen u erop gewezen werd dat met 'het dorp verlaten' bedoeld werd of ze naar een andere plaats gingen, gaf u aan dat er wel mensen vertrokken, maar u wist niet waarheen. Toen u gevraagd werd naar welke vluchtelingenkampen mensen vluchtten, gaf u ontwijkend aan dat ze naar Soedan gingen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan niet te weten naar welke vluchtelingenkampen ze gingen (gehoor CGVS, p.16 en p.18). Toen u erop gewezen werd dat na de oorlog mensen terugkeerden naar Eritrea met terugkeerprogramma's en u gevraagd werd wat u daarover kon zeggen, gaf u aan er niets over te weten. Toen u gevraagd werd of er in Ali Gidir plaatsen waren waar 'returnees' verbleven, gaf u aan niets te weten over 'returnees' (gehoor CGVS, p.17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat reeds in 2000 programma's opgestart werden om tienduizenden Eritreërs van de vluchtelingenkampen te Galsa, Lafa en Shagarab in Soedan te repatriëren naar Eritrea.

Toen u naar de schade in Ali Gidir na de oorlog – die duurde van 1998 tot 2000 – gevraagd werd, gaf u aan dat er schade was, maar geen menselijke slachtoffers. Toen u daarop gevraagd werd concreet te beschrijven hoe uw dorp Ali Gidir er aan toe was na de oorlog, kwam er geen antwoord. Toen daarop gevraagd werd of er dan geen schade was, gaf u aan het vergeten te zijn. U had er verder geen idee van of uw dorp Ali Gidir bezet werd door buitenlanders (gehoor CGVS, p.17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat na het conflict in 2000 de weg naar Ali Gidir vol rottende lichamen van vee lag die door de Ethiopische troepen werden doodgeschoten en in brand gestoken werden, dat het dorp Ali Gidir zelf een horrortafereel was en het dorp Ali Gidir het veel erger te verduren kreeg dan andere bezette dorpen / steden en er massavernieling plaatsvond van burgerwoningen en kleine handelszaken. Zwart verbrande cirkels tonen waar ooit hutten stonden. Burgers zoeken tussen de as en stenen van de restanten van hun huizen naar persoonlijke bezittingen die niet werden geplunderd en meegenomen. Ali Gidir werd volledig geplunderd en massaal gedynamiteerd en in brand gestoken. Op de muren van de bijna totaal vernielde 'Ali Gidir Cotton Factory' stonden graffiti slogans tegen het Eritrese regime en de fabriek zelf werd gedynamiteerd en in brand gestoken, net als de opslagplaatsen voor katoen. Verder werd het ziekenhuis van Ali Gidir geplunderd en beschadigd.

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende de oorlog die woedde tussen 1998 en 2000 en die bijna heel uw dorp Ali Gidir – waar u ook tijdens de volledige oorlogsperiode 1998 – 2000 verbleven zou hebben – van de kaart veegde totaal onbestaande is. Ook de gevolgen van deze oorlog zoals, de vernielingen in uw dorp, de massale exodus naar vluchtelingenkampen en de grootscheepse terugkeerprogramma's zijn u volledig onbekend. Deze frappante en talrijke onwetendheden ondermijnen volledig uw verblijf te Ali Gidir – Eritrea. Het feit dat u 'steeds binnen bleef' en u op het moment van de oorlog tussen de zeven en de negen jaar oud was, is geen afdoende reden dat u totaal niets weet over deze erg aangrijpende gebeurtenissen in uw dorp. U woonde volgens uw verklaringen immers tot uw twintig jaar in Ali Gidir bij uw grootmoeder en daarnaast werkte u dagelijks op de markt te Ali Gidir en had u dus dagdagelijks contact met de inwoners van uw dorp Ali Gidir die u ongetwijfeld over deze verschrikkelijke periode van uw dorp zouden hebben verteld indien u er werkelijk woonde.

U gaf verder aan dat in (de omgeving van) Ali Gidir vooral mensen van de etnieën Tigre, Saho en Tigrinya wonen en de grootste groep de Tigre waren. Vreemd genoeg spreekt u geen Tigre (wat u eerder aangaf (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd hoe het komt dat u geen woord Tigre spreekt, gaf u aan dat je thuis Tigrinya sprak en soms Arabisch (gehoor CGVS, p.23-24). Toen u erop gewezen werd dat Tigre uit verschillende sub tribes bestaat en u gevraagd werd er te noemen, gaf u aan de vraag niet te begrijpen en u gaf aan dat 'Tigre Tigre is' (gehoor CGVS, p.24). Toen u gevraagd werd of er – buiten de Tigre, Saho en Tigrinya - ook andere etnieën wonen, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.23). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat vooral mensen van de Hidareab etnie werken op de landbouwvelden te Ali Gidir. Toen de dossierbehandelaar u de termen Sebderat en Bet Juk opwierp, gaf u aan er nog nooit van gehoord te hebben (gehoor CGVS, p.26). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat leden van deze twee (sub) tribes vooral werkzaam zijn op de velden van Ali Gidir.

Gelet op bovenstaande beperkte en foutieve kennis betreffende verschillende belangrijke aspecten aangaande uw beweerde dorp van afkomst, Ali Gidir (zoals geografische kennis, kennis betreffende het conflict dat er van 1998 tot 2000 woedde, kennis betreffende de verschillende etnieën die er voorkomen en kennis van het dagelijkse leven in Ali Gidir) maakt u totaal niet aannemelijk dat u daadwerkelijk van uw geboorte tot uw twintig jaar in Ali Gidir verbleef, laat staan dat uw grootmoeder B.H.T. u er onder druk gezet zou hebben met iemand van haar keuze te huwen en u een convocatie gekregen zou hebben om uw militaire training aan te vatten waarna u illegaal Eritrea verlaten zou hebben.

Verder slaagt u niet in uw beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit aannemelijk te maken, daar u niet enkel uitermate onwetend bent over uw afkomst, maar eveneens over de belangrijke personen in uw leven, namelijk uw vader, uw moeder, uw grootmoeder en uw echtgenoot.

U gaf aan dat u niet weet waar en wanneer uw vader geboren is, omdat hij overleed voor uw geboorte. U had er ook geen idee van wie de ouders van uw vader waren en weet niet of ze ook te Ali Gidir woonden of niet (gehoor CGVS, p.10-11). U wist wel dat uw vader boer was te Ali Gidir en hij nooit in het leger was. Toen u gevraagd werd hoe het kwam dat uw vader niet in het leger zat, gaf u aan het niet te weten en u het nooit vroeg aan uw moeder of iemand anders. Toen u gevraagd werd of er andere familieleden van u in het leger zaten, gaf u aan het niet te weten, maar u denkt van wel. U had er geen idee van wie van uw familie in het (Eritrese) leger zou zitten of zijn / haar militaire dienst deed (gehoor CGVS, p.6-7). Toen u gevraagd werd of uw ouders broers of zussen had, gaf u aan dat uw moeder een zuster heeft te Kassela (Soedan), maar u haar niet kent. U gaf aan dat Kassela op 35 kilometer van Ali Gidir ligt, maar u uw tante nooit zag en u haar niet kent. U hoorde dat ze kinderen zou hebben, maar ook hen kent u niet (gehoor CGVS, p.7).

U gaf aan dat uw moeder in 1999 van Soedan naar Eritrea terugkeerde, omdat ze ziek was. Ze overleed in 1999 aan haar ziekte (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd wanneer uw moeder van Eritrea naar Soedan ging, gaf u aan het niet meer te weten, omdat u jong was en bij uw grootmoeder opgroeide. Later gaf u aan dat u toen ongeveer 3 jaar oud was (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd waarom uw moeder van Eritrea naar Soedan ging, gaf u vaag aan dat het omwille van problemen was. Toen u om verduidelijking gevraagd werd, gaf u aan dat er geen onafhankelijkheid was en uw vader overleed (gehoor CGVS, p.8). Toen u later dezelfde vraag nogmaals gesteld werd, gaf u aan dat ze vertrok omdat er droogte was en ze een probleem had. Toen gevraagd werd welk probleem uw moeder had, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.14). Nog later gaf u aan dat uw moeder een probleem had om u groot te brengen (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd waar te Soedan uw moeder woonde, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd of uw moeder alleen naar Soedan ging, of met anderen, gaf u opnieuw aan het niet te weten en u gaf aan dat u nog jong was. Toen u gevraagd werd of u dit dan niet vroeg aan uw grootmoeder – de moeder van uw moeder – gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan niet te weten welke documenten uw moeder had te Soedan, maar ze wel een Eritrese identiteitskaart had (waarvan u een kopie van de voorkant neerlegt). Toen u gevraagd werd hoe uw moeder aan haar identiteitskaart kwam, gaf u aan dat ze Eritrese is, maar u niet weet hoe ze aan het document kwam (gehoor CGVS, p.15).

Uit de door u neergelegde faxkopie van de voorkant van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder valt enkel haar naam, geboortedatum en –plaats en geslacht af te leiden, maar valt niet op te maken waar en wanneer het document werd afgeleverd. Evenmin valt af te leiden wat het adres van uw moeder was, noch of er reeds eerder een identiteitskaart afgeleverd werd. Het document kan uw afkomst uit Eritrea (en uw asielrelaas) dan ook geenszins staven, temeer faxkopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn.

Uw jonge leeftijd is geen vergoelijking voor uw gebrek aan basiskennis betreffende uw ouders, daarom van u kan verwacht worden dat u ernstige pogingen ondernam om zich te informeren over wie uw ouders zijn en de vluchtmotieven van uw moeder, desgevallend via uw grootmoeder waarmee u in Ali Gidir van uw drie jaar tot uw twintig jaar zou hebben samengeleefd.

Ook betreffende uw grootmoeder, de persoon bij wie u opgegroeid zou zijn en die u verschillende jaren onder druk gezet zou hebben om met iemand van haar keuze te huwen, weet u weinig te vertellen. U had er geen idee van waar en wanneer ze geboren is. U gaf aan dat ze een boerderij had en dat mensen voor haar oogsten in ruil voor de helft van de opbrengst. Toen u daarop gevraagd werd naar andere boerderijen in de omgeving, kon u enkel twee plaatsen waar boerderijen zijn, noemen. Toen u gevraagd werd om concreet namen te noemen van eigenaars van boerderijen, gaf u eerst ontwijkend aan dat er veel zijn, om vervolgens aan te geven geen namen te kennen (gehoor CGVS, p.9-10). Verder kende u niet de volledige naam van uw grootvader, de man van de persoon bij wie u opgegroeid zou zijn, en u had er geen idee van waar en wanneer hij geboren is, omdat hij reeds overleden was toen u bij uw grootmoeder ging wonen. U had er geen idee van of hij ooit soldaat was (gehoor CGVS, p.10).

U verklaarde dat u op 30 mei 2013 te Soedan huwde met K.K.T.. U gaf aan dat uw man ook geboren is te Ali Gidir (gehoor CGVS, p.11-12). Toen u gevraagd werd sinds wanneer jullie een relatie hebben, gaf u aan dat jullie elkaar sinds 2013 kennen, maar u niets weet van hem. Jullie woonden sinds het huwelijk samen tot hij in 2014 verdween. Toen u gevraagd werd wanneer hij verdween, gaf u aan de dag en de maand niet meer te weten. Toen u erop gewezen werd dat het vreemd is dat u de dag / maand dat dit gebeurde niet weet, daar dit toch een belangrijk event is dat gebeurde: uw echtgenoot die 'verdween', herhaalde u dat u het niet weet. U had er geen idee van tot welk niveau uw echtgenoot naar school ging laat staan dat u wist naar welke school hij ging. Toen u gevraagd werd tot wanneer uw echtgenoot in Eritrea woonde, gaf u aan het niet te weten en u hem enkel van Soedan kende. U had er zelfs geen idee van of hij voor u of na u Eritrea verliet (gehoor CGVS, p.12-13). Toen u erop gewezen werd dat jullie gehuwd zijn, jullie in dezelfde situatie zaten (Eritrea ontvlucht) en waarom u nooit vroeg wanneer hij Eritrea verliet, gaf u aan het niet te weten, hij ging werken en jullie nooit over Eritrea spraken. Dit is des te meer merkwaardig, daar jullie bovendien afkomstig zijn van hetzelfde dorp, Ali Gidir (gehoor CGVS, p.14). U wist niet of uw echtgenoot documenten had in Eritrea en gaf aan dat hij geen documenten had te Soedan (gehoor CGVS, p.14).

Uit bovenstaande blijkt dat u erg onwetend bent over cruciale aspecten van het leven van de belangrijke personen in uw leven, namelijk uw vader, uw moeder, uw grootmoeder en uw echtgenoot, hetgeen wel zeer weinig doorleefd overkomt en uw beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit verder ondermijnt.

Gelet op bovenstaande, maakte u evenmin uw profiel als meisje dat haar vader verloor bij haar geboorte en van haar drie jaar bij haar grootmoeder B.H.T. in Ali Gidir opgroeide en dat nooit naar school ging, omdat ze de enige was die voor haar grootmoeder kon zorgen niet aannemelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u tijdens het begin van het gehoor aangaf dat u buiten Tigrinya en Arabisch geen enkel andere taal spreekt of verstaat, zelfs niet een klein beetje (gehoor CGVS, p.3), terwijl tijdens het gehoor op verschillende momenten blijkt dat u de vraag in het Engels verstaat en u antwoord geeft in het Engels zonder dat u op de vertaling in het Tigrinya wacht (gehoor CGVS, p.29, p.33 en p.37). Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat u het leerde in het kamp, waar het Frans is. Toen u erop gewezen werd dat er geen Frans gesproken werd tijdens het gehoor, maar Engels, gaf u aan dat er ook mensen zijn die Engels spreken (gehoor CGVS, p.37). Uw goede kennis van de Engelse taal en gebrek aan aannemelijke verklaring daarvoor, ondermijnt verder uw profiel van ongeschoolde wees. Het feit dat iemand "niet geschoold" zou zijn houdt overigens niet in dat deze persoons inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat het deze persoon zou verhinderen op elementaire kennisvragen te antwoorden.

Verder is het merkwaardig en een bijkomende negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid dat u nooit identiteitsdocumenten heeft gehad in Eritrea (of Soedan). U woonde er immers van uw geboorte (1/1/1991) tot 2011 en was dus ouder dan 20 jaar toen u Eritrea verlaten zou hebben (gehoor CGVS, p.4 en p.33). Toen u met bovenstaande geconfronteerd werd, gaf u vaag aan 'dat het toen gesloten was'. U toonde niet aan dat er in Eritrea tussen 1/1/2009 (het moment dat u 18 jaar werd) en het moment dat u vertrok in 2011 geen identiteitskaarten werden uitgereikt (gehoor CGVS, p.33). Verder bracht u geen bewijs bij van uw reisweg. De door u neergelegde faxkopie van de voorkant van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder werd hogerop reeds besproken.

Het feit dat u uw verklaringen in de taal Tigrinya heeft afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat Tigrinya niet alleen in Eritrea wordt gesproken – waar er zo'n 2,5 miljoen Tigrinya sprekers zijn (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), maar eveneens in een aanzienlijk deel van Ethiopië – waar er zo'n 4,3 miljoen Tigrinya-sprekers zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan geenszins geloof gehecht worden aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat uw grootmoeder B.H.T. u er onder druk gezet zou hebben met iemand van haar keuze te huwen en u een convocatie gekregen zou hebben om uw militaire training aan te vatten waarna u illegaal Eritrea verlaten zou hebben.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea aangezien geen geloof gehecht werd aan uw Eritrese nationaliteit en herkomst."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 december 2017 in een eerste middel een schending aan "van artikel 1A , §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Zij benadrukt dat zij haar land ontvluchtte omdat zij gedwongen werd te huwen. Dienaangaande verwijst zij naar een rapport van 6 juli 2006 van de Algemene Vergadering van de VN en naar een arrest van de Raad van 24 februari 2011.

Zij wijst ook op haar vrees om bij een terugkeer vervolgd te worden omdat zij haar militaire dienstplicht ontvluchtte. Zij citeert uit "verschillende bronnen" die "bevestigen dat duizenden Eritreëers van hun land vluchten om aan de militaire dienst te ontsnappen" en verwijst in dit verband naar "The Economist, Thousands flee the country every year to escape the clutches of the army", "Vluchtelingen Werk Nederland, Eritrea: onderdrukking en eindeloze Dienstplicht", "Mondiaal Nieuws, David Ongenaert, 22 augustus 2015", "Amnesty International, Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven, 1/12/2015", "Immigration and refugee board of Canada, Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service, 4 September 2012", "Landinfo, Report Eritrea: National Service, 20 May 2016" en "UNHCR (2011, 20 April). UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea". Zij besluit dat deze informatie "komen overeen met de verklaringen van verzoekster omtrent haar vrees om jaren lang mishandeld te worden indien ze haar militaire dienst afgelegd had, en om gearresteerd en gefolterd te worden indien ze terugkeert naar Eritrea".

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, waarvoor zij verwijst naar een arrest van de Raad van 29 juni 2009.

Verder meent zij dat haar de subsidiaire bescherming toegekend moet worden "wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet". Zij bespreekt tevens de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM dienaangaande.

Volgens verzoekster moest de commissaris-generaal "nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van een of meerdere fundamentele rechten". Zij verwijst "naar de verschillende bronnen boven die bevestigen dat terugkerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn, en op de vernederende behandelingen van soldaten gedurende hun militaire dienst".

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan *“van artikelen 1, 2 en 3 van de wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur. waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)*”.

Waar haar een oppervlakkige kennis van Ali Gidir verweten wordt, meent zij *“dat de Commissaris een te streng appreciatie deed, en alleen de vragen waarop ze niet of onvoldoende antwoorden kon in rekening genomen heeft, en niet alle elementen en details die ze gegeven heeft over haar dorp en land van herkomst”*.

Zij wijst op de kennis die zij wél heeft: *“de groenten die in haar dorp aangebouwd worden en de oogst tijd ervan (CGVS p6), de godsdienstige gebouwen (CGVS p22), de “nues zoba” tot welke haar dorp hoort samen met de andere dorpen die ertoe horen en de administrator van de nues zoba (CGVS p26-27), de checkpoints tussen haar dorp en Tesseney (CGVS p28), de wijken (CGVS p29), de Tera dam, de prijs van de tomaten (CGVS p30), de wegen die door Ali Gidir lopen(CGVS p31), de scholen (CGVS p32)...”* en *“de feestdagen -CGVCS p20-, geschiedenis, namen van organisaties die de onafhankelijkheidsstrijd voerden en de datum van de viering -CGVS p21-, de verschillende stammen en hun religie -CGVS p23-, de munteenheid -CGVS p35-”*. Zij stelt dat ze *“alle woorden waarop ze ondervraagt wordt”* begrijpt.

De gebrekkige kennis over de oorlog in haar dorp wijt zij aan het feit *“dat ze alleen 7 tot 9 jaar oud was, dat ze dus een kind was, en dat haar grootmoeder haar niet naar buiten liet gaan”*.

Zij stelt *“dat ze geen Tigre spreekt omdat haar grootmoeder Arabisch of Tirgrinya met haar spraak”* en legt uit waarom zij weinig wist over haar vader, moeder, grootvader en echtgenoot.

Aangaande de subsidiaire bescherming herhaalt verzoekster *“dat terug kerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn, en op de vernederende behandelingen en mensenrechten schendingen van soldaten gedurende hun militaire dienst in Eritrea”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“The Economist, Thousands flee the country every year to escape the clutches of the army”, “Vluchtelingen Werk Nederland, Eritrea: onderdrukking en eindeloze Dienstplicht”, “Mondiaal Nieuws, David Ongenaert, 22 augustus 2015”, “Amnesty International, Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven, 1/12/2015”, “Immigration and refugee board of Canada, Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service, 4 September 2012”, “Landinfo, Report Eritrea: National Service, 20 May 2016”* en *“UNHCR (2011, 20 April). UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. X; RvS 12 februari 2003, nr. X). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.6. Aangezien verzoekster verklaart op 1 januari 1991 geboren te zijn in Ali Gidir, Eritrea, en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in april 2011, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is en 20 jaar in Ali Gidir, Eritrea heeft gewoond, alwaar zij elke dag tomaten verkocht op de markt (gehoor, p. 30-31). Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische, maatschappelijke en sociologische aspecten van Eritrea een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters geografische, maatschappelijke en sociologische kennis is echter ernstig ontoereikend.

2.7. Vooreerst kon verzoekster geen aannemelijke kennis aanreiken over haar directe geografische leefwereld. Zo blijken haar verklaringen over het dorp Ali Gidir oppervlakkig en beperkt (gehoor, p. 29), beweerde zij de weg van haar huis naar de markt, wat zij jarenlang nochtans dagelijks zou hebben afgelegd, vergeten te zijn en dus niet te kunnen beschrijven (gehoor, p. 30-31), kon zijn niet aangeven wie de eigenaar was van het magazijn dat zij noemde of welke soldaten het bewaakten (gehoor, p. 29-30) en vermeldde zij een hotel maar kon zij dit niet beschrijven (gehoor, p. 31). Voorts beweerde zij dat er geen fabrieken in of nabij Ali Gidir zijn, had zij geen idee van een fabriek die in Ali Gidir geweest zou zijn en bleek zij niets te weten van een ruïne van een fabriek (gehoor, p. 30). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat er in Ali Gidir een grote werkplaats en winkel voor landbouwmachines gebouwd werd, dat tijdens het grensconflict met Ethiopië (1998-2000) op de muren van de bijna totaal vernielde 'Ali Gidir Cotton Factory' graffiti slogans tegen het Eritrese regime stonden en dat de fabriek zelf gedynamiteerd werd en in brand gestoken werd, net als de opslagplaatsen voor katoen. Verzoekster (her)kende ook de term 'Blata' niet (gehoor, p. 30), volgens voornoemde informatie nochtans een Eritrese/Ethiopische aristocratische titel die gebruikt wordt voor een bijzonder systeem van landgebruik en supervisie van de plantages dat in Ali Gidir toegepast wordt. Verzoekster gaf tevens foutieve informatie omtrent de tijdelijke (seizoensgebonden) rivier in Ali Gidir (gehoor, p. 24-25).

2.8. Ook over de oorlog van 1998-2000 bleek verzoekster geheel onwetend. Zij legde slechts vage verklaringen af over de impact van deze oorlog op haar dorp, zij kon niet aangeven naar waar of naar welke vluchtelingenkampen de mensen uit haar dorp vluchtten (gehoor, p. 16, 18) en zij wist niets te vertellen over de terugkeerprogramma's waarmee mensen uit haar dorp naar Eritrea terugkeerden (gehoor, p. 17). Zij legde evenmin doorleefde verklaringen af over de schade in Ali Gidir na de oorlog en had er geen idee van of het dorp tijdens de oorlog bezet werd door buitenlanders (gehoor, p. 17).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Ali Gidir het veel erger te verduren kreeg dan andere bezette dorpen/steden, dat de weg naar Ali Gidir vol rottende kadavers van vee lag die door de Ethiopische troepen werden doodgeschoten en in brand gestoken werden, dat er in het dorp massavernieling van burgerwoningen en kleine handelszaken had plaatsgevonden, dat het dorp volledig geplunderd en massaal gedynamiteerd en in brand gestoken werd en dat ook het ziekenhuis van Ali Gidir geplunderd en beschadigd werd. De stelling in het verzoekschrift "*dat ze alleen 7 tot 9 jaar oud was, dat ze dus een kind was, en dat haar grootmoeder haar niet naar buiten liet gaan*" kan haar gehele onwetendheid geenszins verschonen. Nog daargelaten verzoekster later elke dag tomaten verkocht op de markt en zich zo dus dagelijks in het maatschappelijk leven begaf, waar zij logischerwijze over de oorlog en de gevolgen hiervan voor haar dorp hoorde praten, indien haar grootmoeder haar hierover zelf al niet zou hebben verteld, dan nog kan de zware impact van de oorlog, die zichtbaar, hoorbaar en ruikbaar was, haar niet voorbijgegaan zijn.

2.9. Verzoekster legde tevens foutieve verklaringen af over de etnieën in haar dorp Ali Gidir. Zo beweerde verzoekster dat in (de omgeving van) Ali Gidir enkel de etnieën Tigre, Saho en Tigrinya wonen (gehoor, p. 3, 23), terwijl volgens de informatie in het administratief dossier vooral mensen van de Hidareab etnie op de landbouwvelden te Ali Gidir werken, en (her)kende zij Sebderat en Bet Juk niet, terwijl deze twee (sub-)tribes volgens de informatie werkzaam zijn op de velden van Ali Gidir. Verzoekster bleek tevens niet te weten dat Tigre uit verschillende sub-tribes bestaat (gehoor, p. 24).

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd "*dat de Commissaris een te streng appreciatie deed, en alleen de vragen waarop ze niet of onvoldoende antwoorden kon in rekening genomen heeft, en niet alle elementen en details die ze gegeven heeft over haar dorp en land van herkomst*" en wordt gewezen op de kennis die zij wél heeft, benadrukt de Raad dat voornoemde flagrante onwetendheden en fouten verzoeksters herkomst uit haar beweerde dorp wel degelijk volledig loochenen. Het is niet ernstig dat verzoekster nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld - zoals haar directe geografische omgeving, de verregaande gevolgen van de oorlog op haar eigen dorp en van de aanwezige etnieën -, terwijl zij wel op andere punten op theoretische wijze kon antwoorden. Zo was verzoekster op de hoogte van een checkpoint tussen Ali Gidir en Tesseny (gehoor, p. 28), terwijl zij daar nog nooit geweest is (gehoor, p. 28), en kon zij wegen die door Ali Gidir lopen opsommen (gehoor, p. 31), terwijl zij de weg van haar huis naar de markt niet eens kon beschrijven (gehoor, 30-31). Dit ondergraaft verder verzoeksters herkomst gezien het niet aannemelijk is dat zij wel theoretische en dus abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die in haar dagelijks leven kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren.

2.11. Ten slotte doet ook de vaststelling dat verzoeksters Engels spreekt en begrijpt (gehoor, p. 29, 33, 37) - wat zij nochtans ontkent (gehoor, p. 3, 37) - afbreuk aan haar verklaring dat zij heel haar leven als ongeschoolde wees in Ali Gidir zou hebben gewoond tot haar vlucht in april 2011.

2.12. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.13. De argumenten in het verzoekschrift aangaande haar asielrelaas - dat zij haar land ontvluchtte omdat zij gedwongen werd te huwen, waarvoor zij verwijst naar een rapport van 6 juli 2006 van de Algemene Vergadering van de VN en naar een arrest van de Raad van 24 februari 2011, en haar vrees om bij een terugkeer vervolgd te worden omdat zij haar militaire dienstplicht ontvluchtte, waarvoor zij citeert uit "*verschillende bronnen*" die "*bevestigen dat duizenden Eritreërs van hun land vluchten om aan de militaire dienst te ontsnappen*" en verwijst in dit verband naar "*The Economist, Thousands flee the country every year to escape the clutches of the army*", "*Vluchtelingen Werk Nederland, Eritrea: onderdrukking en eindeloze Dienstplicht*", "*Mondiaal Nieuws, David Ongenaert, 22 augustus 2015*", "*Amnesty International, Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven, 1/12/2015*", "*Immigration and refugee board of Canada, Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service, 4 September 2012*", "*Landinfo, Report Eritrea: National Service, 20 May 2016*" en "*UNHCR (2011, 20 April)*."

UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea - zijn niet dienstig gezien geen geloof wordt gehecht aan haar Eritrese afkomst of levenslange verblijf aldaar en er zich daar dan ook geen problemen kunnen hebben voorgedaan.

2.13.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.14. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. De verwijzing in het verzoekschrift, met betrekking tot de subsidiaire bescherming, naar bronnen *“die bevestigen dat terug kerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn, en op de vernederende behandelingen van soldaten gedurende hun militaire dienst”* zijn niet relevant gezien verzoeksters afkomst en illegale vertrek uit Eritrea niet geloofwaardig is.

2.14.2. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.14.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Waar in het verzoekschrift een schending van artikel 13 van het EVRM wordt aangevoerd, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.17. Wat de schending van *“artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)* betreft, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. X). *In casu* heeft verzoekster nagelaten aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden.

2.18. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.18.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.18.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK